

Febrer 2023

Tu ets “el Déu que em veu” (cf. Gen 16,13)

El verset de la Paraula de Vida d'aquest mes està tret del llibre del Gènesi. Són paraules pronunciades per Agar, l'esclava que Sarai li ofereix a Abram, perquè ella mateixa no podia tenir fills i així volia assegurar-li una descendència. Quan Agar s'adona que espera un fill, se sent superior a la seva mestressa. Els maltractaments rebuts per part de Sarai l'obliguen tot seguit a fugir al desert. I justament allà hi té lloc una trobada única entre Déu i la dona, que rep una promesa de descendència semblant a la que Déu havia fet a Abram. El fill que naixerà es dirà Ismael, que significa “Déu ha escoltat”, perquè ha acollit l'angoixa d'Agar i li ha donat un llinatge.

Tu ets “el Déu que em veu”

La reacció d'Agar reflecteix la idea, corrent al món antic, que els éssers humans no podien mantenir una trobada molt propera amb la divinitat. Agar es queda sorpresa i agraïda per haver-hi sobreviscut. Experimenta l'amor de Déu justament al desert, el lloc privilegiat on es pot fer l'experiència d'una trobada personal amb Ell. Agar sent la seva presència i se sent estimada per un Déu que l'ha “vista” en aquesta situació dolorosa, un Déu que es preocupa i que envolta d'amor les seves criatures. “No és un Déu absent, llunyà, indiferent a la sort de la humanitat, com tampoc no ho és a la sort de cadascú de nosaltres. Moltes vegades ho experimentem. Ell està aquí amb mi, està sempre amb mi, sap tot de mi i comparteix tot pensament meu, tota alegria, tot desig. Porta amb mi tota preocupació, tota prova de la meua vida”^[1].

Tu ets “el Déu que em veu”

Aquesta Paraula de Vida revifa una certesa i ens anima: no estem mai sols en el nostre camí, Déu hi és i ens estima. A vegades, com Agar, ens sentim “estrangers” en aquesta terra, o cerquem dreceres per fugir de situacions que ens afeixuguen i ens fan patir. Però hem d'estar segurs de la presència de Déu i de la nostra relació amb Ell, que ens allibera, ens asserena i ens permet començar de nou.

Aquesta és l'experiència de la Paula, que ha viscut sola el període de la pandèmia. Ens explica: “Des de l'inici del confinament al nostre país estic sola a casa. No tinc ningú al meu costat físicament amb qui poder compartir aquesta experiència i procuro omplir el dia com puc. Però a mesura que van passant els dies cada vegada em desanimo més. A la nit em costa molt adormir-me. Em sembla que no podré sortir-me'n mai d'aquest malson. Però tinc clar que m'he d'encomanar a Déu completament i creure en el seu amor. No tinc cap dubte de la seva presència, que Ell m'acompanya i em conforta en aquests mesos de solitud. Per petits senyals que m'arriben dels germans entenc que no estic sola. Com una vegada que vàrem celebrar online l'aniversari d'una amiga i tot seguit una veïna em va portar un tros de pastís”.

Tu ets “el Déu que em veu”

Protegits per la presència de Déu, també nosaltres podem ser missatgers del seu amor. De fet, estem cridats a veure les necessitats dels altres, a socórrer els nostres germans en els seus deserts, a compartir les seves alegries i els seus patiments. Es tracta de mantenir els ulls ben oberts envers la societat on estem immersos també nosaltres.

Podem aturar-nos i acostar-nos a tots els qui estan a la recerca d'un sentit i d'una resposta als molts “per què” de la vida: amics, familiars, coneguts, veïns de casa, companys de feina, persones en dificultats econòmiques i potser socialment marginades.

Podem recordar-nos i compartir els moments especials en què hem trobat l'amor de Déu i hem redescobert el sentit de la nostra vida.

Podem afrontar junts les dificultats i descobrir en els deserts que travessem la presència de Déu a la nostra història, que ens ajuda a continuar amb confiança el camí.

Patrizia Mazzola amb l'equip de Paraula de Vida

^[1] C. Lubich, Paraula de vida a *Ciutat Nova* 2006/7.